

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
14 У 3638/19
Дана 10.05.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица ... број ..., против туженог органа Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности Републике Србије, ради поништаја решења туженог број: 071-01-373/2019-03 од 31.01.2019. године, у предмету информација од јавног значаја и заштити података о личности, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбачена је, као недопуштена, жалба тужиоца изјављена због непоступања Владе Републике Србије у Београду, по захтеву тужиоца за приступ информацијама од јавног значаја од 04.01.2019. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 06.03.2019. године, тужилац, на основу одредаба чл. 17. и 24. став 1. тач. 1., 3. и 4. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09) и члана 27. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС" број 120/2004...36/2010), оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да није поднео жалбу против решења Владе Републике Србије, већ да је у смислу члана 22. став 1. тачка 6. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, поднео жалбу због непоступања (ћутања) Владе Републике Србије, по његовом захтеву за приступ информацијама од

јавног значаја, што представља непоступање-ћутање у смислу члана 23. истог закона. Како тужилац није поднео жалбу против решења наведених у члану 22. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, сматра да је услед непоступања истих органа по захтеву тужиоца, жалба дозвољена, те да се у конкретној ситуацији ради о очигледној произвољној примени јасних и недвосмислених норми од стране туженог органа. Стога је, према мишљењу тужиоца, оспорено решење донето погрешном применом одредбе члана 24. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, па је тужиоцу ускраћено право које му по овом закону припада. Предлаже да суд, након спроведене јавне расправе и оцене изведених доказа у поступку ограничене јурисдикције, донесе пресуду којом се тужба уважава, поништава оспорено решење и обавезује тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове поступка, колико исти буду износили, до окончања истог, а по одређењу суда, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган у поступку до доношења оспореног решења утврдио да је тужилац као тражилац информације дана 28.01.2019. године, изјавио жалбу туженом органу због непоступања Владе Републике Србије у Београду, по његовом захтеву за приступ информацијама од јавног значаја од 04.01.2019. године, којим је тражио копију Закључка Владе 05 бр. 022-12129/2018 од 20.12.2018. године. Како је, у конкретном случају, захтев за приступ информацијама од јавног значаја поднет Влади Републике Србије, тужени је утврдио да је жалба коју је тужилац изјавио туженом органу због непоступања по његовом захтеву у законском року, недопуштена. Овог стога што је нашао да Влада Републике Србије, у смислу одредаба члана 22. ст. 1. и 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, спада у круг оних органа јавне власти против чијих решења се, као и у случају да исти органи на захтеве не одговоре у року, не може изјавити жалбу туженом органу, па је применом одредаба чл. 23. и 24. став 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (“Службени гласник РС” број 120/04, 54/07, 104/09 и 36/10) и члана 167. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС” бр. 18/2016), донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 19. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” 111/09), прописано је да ако првостепени орган о захтеву странке није у року предвиђеном законом којим се уређује општи управни поступак, донео решење против кога није дозвољена жалба, а не донесе га ни у даљем року од седам дана по

накнадном захтеву странке, странка по истеку тога рока може поднети тужбу због недоношења захтеваног акта.

Код утврђеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по оцени Управног суда, у поступку у коме није било повреде правила поступања од утицаја на другачије решење ове управне ствари, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права на које се позвао у оспореном решењу, тужени орган донео одлуку као у диспозитиву тог решења, са разлозима које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Управни суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, имајући у виду одредбе Закона о приступу информацијама од јавног значаја, на које се позвао тужени у свом решењу, као и цитирану одредбу члана 19. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да странка подноси тужбу због ћутања управе суду по истеку рока за доношење решења против кога није дозвољена жалба, уз испуњење услова прописаних овом одредбом закона, из чега произлази да се у конкретном случају због недоношења решења против кога није дозвољена жалба, не може поднети жалба туженом органу, већ тужба због ћутања управе Управном суду.

Са изнетог, Управни суд је нашао да оспореним решењем није повређен закона на штету тужиоца, па је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду успех тужиоца у спору, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11...55/14), а који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.05.2019. године, 14 У 3638/19

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС